

STETTNER EMMI

PÁL NYÖRGY

KIRÁLYFIA- KIRÁLYLÁNYA

KORDA R.T. KIADÁSA BPEST.

STETTNER EMILIA:

KIRÁLYFIA –
KIRÁLYLÁNYA

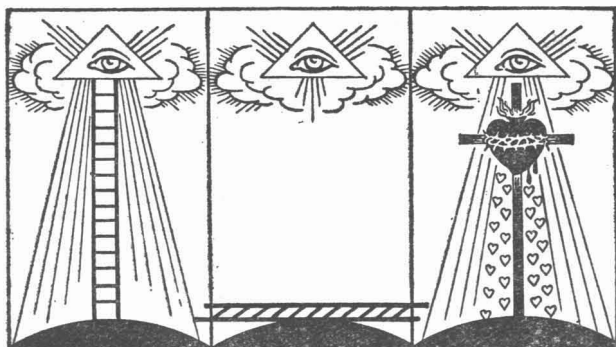

BUDAPEST, 1941

KORDA R. T. KIADÁSA

Nihil obstat. P. Joannes Hemm S. J. censor dioecesanus. Nr. 7546/1940.
Imprimatur. Strigonii, die 26. Oct. 1940. Dr. Joannes Drahos vic. gen.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest, VIII., Csepreghy-utca 2.

Királyfia — királylánya

Muki a vonattól csak úgy húzta nagymama kezét, alig várta, hogy édesanyja nyakába ugorjon a hosszú nyaralás után s most mégis megtorpant a küszöb előtt. Mamuka jól ismert hangja mellett egy furcsa, vékony, idegen hangocskát is hallott. Lassan, lábujjhegyen nyitott be s rózsaszínű bölcsőben egy apró, síró baba volt az első, akit meglátott. Anyuka mosolyogva mutatta az új testvérkét. Azt is mondta, hogy Mária lesz a neve s holnap keresztelik.

Muki afféle minden lében kanál jószág volt.

Mindent látnia s tudnia kellett. Most is elkezdett könyörögni, hogy elmehessen a keresztelőre. Mint okos legény, aki már az első osztályt is kijárta, tudta, hogy az ember pogánynak születik s csak azután lesz keresztény, ha megkeresztelték, de ő olyant még soh' sem látott.

Másnap gyönyörű csipkés pólyába, nagy-szalagú főkötőcskébe öltöztették a babát s Vilma néni meg Laci bácsival — a keresztszülőkkel — Muki is elindult a templomba. Odaérve, nagy illedelmesen előreszaladt, hogy kinyissa a templomajtót, de Laci bácsi a fejét ingatta: „Nem mehetünk ám ott be, öcskös. Pogánynak nincs helye Isten házában. Gyerünk csak a sekrestye felé.” Ott már várta őket a plébános úr. Üdvözölte a keresztszülőket, Muki kezét csókolt, de most nem kapott barackot a fejére. Rá is csodálkozott a tisztelendő bácsira, de az arcáról rögtön meglátta, hogy itt valami nagyon komoly, szent dolog történik, nincs helye a tréfának.

A plébános úr megkérdezte a babát, hogy mi lesz a neve. Azt hiszitek, felelt?! Még a szeme sem rebbent, úgy aludt, mint a duda. Helyette a keresztmama válaszolt: „Mária, Vilma, Terézia”. Muki tudta, hogy Szűz Mária és a másik két szent ettől a pillanattól kezdve különös védelmükbe fogadják a kicsikét, mint ahogy őt is Nepomuki Szent János és Szent József. Minden nap kérte is a védőszentjeit, segítsenek, hogy jó legyen.

A pap bácsi tovább kérdezett, hogy ellene mond-e az ördögnek? Hisz-e a jó Istenben? Most

is Vilma néni felelt. Ezt is megértette Muki, hogy a keresztmama fogadalmat tesz a csöppség helyett, hogy mindig jó katolikus lesz. Most a tisztelendő úr kevés sót tett a baba ajkára. Miért? Szerette volna megkérdezni, de nem lehetett. Mindnyájan letérdeltek és elimádkozták a Miatyánkot, Üdvözlégyet s a Hiszekegyet. Utána kis hamuból készült sárral érintette a gyerek orrát és fülét a plébános bácsi, aztán a nyakában csüngő hosszú selyemstóla végét Vilma néninek nyújtotta s így vezette be őket a templomba a márvány kereszt-kúthoz. Ott újra elismételték a keresztségi fogadást.

Muki azt hitte, hogy leöntik a kicsit keresztvízzel, tán bele is mártják a kútba, hallotta, hogy régen így történt. Tényleg, a pólyát kezdik bontogatni, de csak kevésbé, annyira, hogy a baba vállát s mellecskéjét meg lehessen kenni olajjal. Míg a tisztelendő bácsi ismét megkérdezte, hogy meg akar-e keresztelkedni, a sekrestyés kis kannáskába vizet mert a keresztkútból, abból a plébános úr óvatosan kevés vizet öntött a kislány fejére háromszor, közben azt mondta: „Mária, Vilma, Terézia, én téged megkeresztellek az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.”

Muki letérdelt, összehajlította a kezét s nagyon kérte a jó Istent, hogy Mária jó katolikus legyen. Azt hitte, indulhatnak. Annyi volt a kérdezni-valója, hogy az oldalát is majd kifúrta. De most egy dobozkából valami jószagú, sárga kenőcs-félével kenték meg a gyerek fejét. Ragyogó, fehér

ruhácskát tettek a pólyára, a keresztmama égő gyertyát kapott a kezébe. Még imádkoztak egy kevésbé. A plébános bácsi elbúcsúzott tőlük. A babának azt mondta: „Menj békével, az Úr legyen veled. Amen.”

Kint aztán csak úgy dőlt Mukiból a sok kérdés.

— Miért volt a fehér ruha, só, gyertya, sár?

— Neked is három nyelvet kellett volna kérned, hogy hegyire férjen a sok kíváncsiság! Csak sorjában, öccs! Hanem tudod, mit?! Inkább majd én kérdezlek. Tudod-e, mire jó a só?

— Hogyne, — düllesztette ki Muki a mellét — ha besózzák a húst, nem romlik el. — Éppen tegnap hallotta a hentesüzletben.

— De a mi Mariskánk nem ennivaló ám!

— Nekünk nem, de az ördög szeretné, ha elromlanék a lelke, mert az most gyönyörű, letisztult róla az eredeti bűn.

— Tudod is te, hogy mi az? — szólalt meg hátuk mögött a plébános bácsi, megadva az elmaradt barackot. No, erre Muki megsértődött:

— Hogy én ne tudnám?! Ádám és Éva engedetlensége, ami mindenkire átszállt. Úgy hasonlítunk a bűnös lelkükhöz, mint minden gyermek a szüleihez. Le is tetszett rajzolni a táblára egy amerikai hittankönyvből. Tegnap én is megcsináltam a Nagy Jósának. Itt is van a zsebemben.

Mikor Ádám jó volt, Isten gyermeke, azt

akarta a jó Isten, hogy majd szépen felmenjen a mennybe. Ez a sok sugár a kegyelem, a jó Isten szeretete, ami felvitte volna. Az ember inkább hitt az ördögnek, eldobta a jó Isten szeretetét. Nem mehet az égbe. Ezt mutatja a második rajz. Jézuska eljött, meghalt értünk a kereszten. Újra felmehetünk az égbe, ha felvesszük a keresztséget. Ez van a harmadik képen.

— Jól van Muki, derék gyerek vagy! Baba lelke is csak úgy ragyog most a jó Isten kegyelmétől. Tiszta, szent, Isten gyermeke, a szép mennyország örököse. A megszentelő kegyelem királyi ruhája, koronája csillog rajta.

— Rajtam is? — kérdezte Muki.

— Igen, ha nincs nagy bűnöd. Ha van, akkor sajnos, nem.

— De miért sározta be a pici orrát és fülét, tisztelendő bácsi?

— Még azt is mondtam: „Effeta“, nyílj meg, mert az Úr Jézus is így tett s ezt mondta egy süketnémának, amikor meggyógyította.

Muki szeme felragyogott.

— Már értem! Az ördög azt akarja, hogy ne halljuk, ne érezzük, amit a jó Isten mond. Azért nyitja meg a keresztség a fülünket. Érdekes, hogy amit a pap bácsik a templomban csinálnak, azt mind úgy belül kell érteni. Az olaj mit jelentett?

— Emlékszel, hogy a cserkészek birkózóverseny előtt bekenték magukat?

— Hogyne, Laci bácsi! Mennyit nevettünk,

mert nem tudták egymást megmarkolni, mindig lecsúszott a kezük.

— Látod, a gonoszlélek is meg akarna fogni.

— Csak egyszer látnám, olyat adnék neki, tudom, elmenne a kedve!

— Adhatsz is! Ahányszor nem engedsz a rossznak, úgy megboxolod, hogy csak úgy nyekken belé. Persze, az nehéz, hogy mindig jó legyen az ember. Erre is segítséget ad a keresztség. A sárga kenőcs olaj és balzsam volt, ami szintén óv a romlástól.

— A ruhácska ugye, Mária fehér lelkét jelentette? De miért tartott Vilma néni égő gyertyát?

— Mert Mária a sötét pogányságból a hit világosságába került. Mi már tudjuk, mit kell tenni, hogy a jó Istenhez, mennyei Atyánkhoz jussunk.

— De jó is, hogy katolikus vagyok!

Közben hazaértek. Pompás uzsonna várta a keresztszülőket s a vendégeket. Vidáman beszélgettek, mindenki örült, csak Muki volt szokatlanul komoly. Még a habostortát is olyan elgondolkodva ette. Később a kertben odasúgta a plébános bácsinak:

— Ha megvan a megszentelő kegyelemem, akkor én a jó Isten fia vagyok?

— Igen, Mária pedig a jó Isten leánykája.

— A jó Isten a legfőbb király, de hiszen akkor én királyfi vagyok, húgom meg igazi királyleány.

Muki egyszerre olyan boldogságot érzett, sokkal nagyobbat, mintha egy eleven lovat vagy egy repülőgépet kapott volna. Örömében azt sem tudta, mit csináljon. Egyszer csak átölelte a Bodri nyakát: „Te, ha te tudnád, hogy milyen rettentő nagy úr a te gazdád!”

Csak egy cérnaszálat . . .

Baj történt, nagy baj. Muki az első percekben azt hitte, hogy tán nem is lehet helyrehozni. De hogy az elején kezdjem, arról van szó, hogy kis barátunk úgy szerette a szőlőt, mint a rigó. Bukfencet vetett örömében, mikor az első sárgászöld, érett fürt az asztalra került.

A multkor kint voltak Péter bácsi gyümölcsösében. Jól tudta Muki, hogy semmihez sem szabad nyúlnia, édesanyja külön is figyelmeztette, hogy frissen permetezték. Eleinte csak futkosott, pillangókat kergetett, de mintha minden szőlőszemből egy kis ördög incselkedett volna.

— Nézz rám, Muki, szép is vagyok, jó is vagyok, szagos is vagyok!

Nézni csak nem bűn — gondolta. És itt kezdődött a baj.

Ravasz az ördög! Mintha kampós horgot kötne cukros spárga végére, ha már beleakasztotta valakibe, húzza, amerre akarja. Muki is addig-addig nézegette, — míg maga sem tudta hogyan, egyszer csak a szájában volt egy szem. Az első pillanatban meghökkent — jaj, engedetlen, torkos voltam, bűnt követtem el. De rögtön

úgy érezte, mintha egy hízeglő hang súgta volna a fülébe:

— Milyen finom! Most már úgyis mindegy! Ha elkezdted, folytathatod. — A vége az lett, hogy a gyerek alaposan jóllakott. Innen is csipegett, onnan is meg kellett kóstolni egy-egy piros vagy kecskefűrtöt.

Mikor Péter bácsi uzsonnára hívta, már alig szuszogott. Az asztalnál úgy érezte, mintha rugdalódní kezdett volna a gyomrában minden szőlőszem. Rá sem tudott nézni a fagylaltra, tortára, de még a szépen mosott, kíváncsú szőlőre sem. Ijedten néztek Muki elfehéredő arcára. Mikor édesanyja aggódo arcát látta, egyszerre rászakadt a büntudat. Átölelte és kérdezés nélkül elmondta rosszaságát. Végül még maga kérte, hogy büntetésék meg, csak ne haragudjanak, soha többé nem tesz ilyet. Péter bá' fejét ingatva elment s nem-sokára egy pohár ricinussal jött vissza. Ez volt Muki réme, de most szó nélkül egy hajtásra kiitta, még cukrot sem kért utána. Ahogy ismerem, el sem fogadta volna. A szép kirándulásnak ágybanfekvés lett a vége.

Alig húnyta le a szemét, óriási szőlőfűrtöt látott maga előtt. Egy csinos fiú dugta ki belőle a fejét. Csak az volt a különös, hogy két szarvacska volt a homlokán. Unsizolta, hogy egyék, egymásután nyujtogatta a szemeket, de — mindegyikből egy cérnaszál maradt nála. A fonal egyik vége Muki gyomrához nőtt, a másikat öklére csavarta. 40—50 szem után vastag kötél volt nála. Akkor ledobta szép tarka köpenyét, álarcát s

egy rettentően csúf szörny állt a megrémült gyerek előtt. Rögtön megismerte, hogy az ördög. Sikoltva menekülni akart, de nem tehetette, mert a gonosz vigyorogva fogta a kötéllel dagadt sok cérna végét. Ahogy magára nézett, látta, hogy a megszentelő kegyelem ragyogó fehér ruháján annyi a folt, amennyi a bűne. S a sátán csak húzta, húzta. Szerencsétlen kis pajtásunk nagyot kiáltott:

— Jézuskám, ne engedj, őrangyalom segíts!

A jó Isten nevére kicsire zsugorodott az ördög, de még mindig erősen fogta a kötelet.

Hirtelen nagy sötétség vette körül őket, mintha egy mély pincébe kerültek volna. Mukiról csak úgy csurgott a verejték. Seholl világosság, de mégis . . . messze egy kis fényt látott s szomorú sóhajtást, sírást hallott. Odasietett. Egy gyönyörű fiúcskát talált. De hogyan? Tüskébokorban feküdt keresztreszögezve. Tudjátok ki volt? Ő rögtön megismerte.

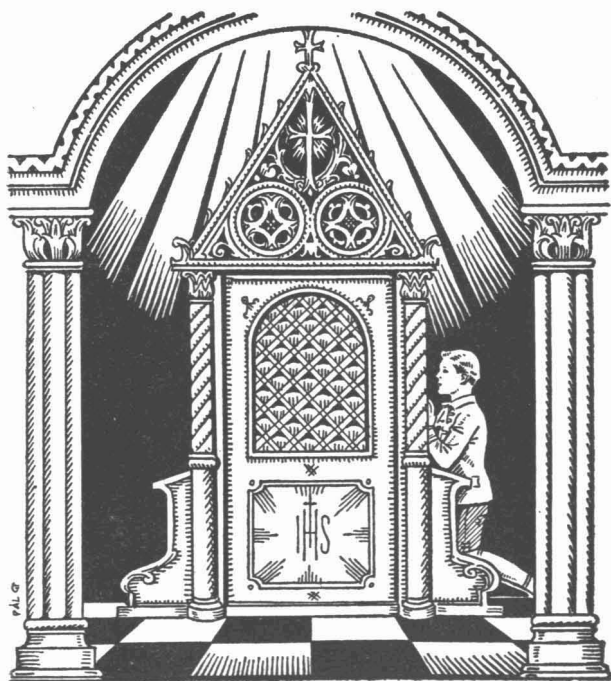
— Jézuskám, hogy kerülsz ide? Ki tette Veled?

Szomorú hangon jött a válasz: — Te!

Muki ráborult a Jézuskára, nem törődött a tüskével, semmivel. — Bocsáss meg, ne fájjon Neked, inkább nekem. — Meglátod, jó leszek!

Csupa könny volt a párnája, amikor felébredt. Harmadnapra fel is kelhetett. Első dolga volt, hogy papírt, ceruzát vett elő a fiókjából, feszületet tett asztalkájára, azután letérdelt s kérte a Szentlelket, segítsen a bűneit összegondolni. Leült, végigvette a parancsokat, amelyiknél bűne

volt, leírta. Leírt mindent, engedetlenséget, tor-
kosságot, falánkságot, még azt is, hogy Rózsikát
sokszor megcibálta. Ahogy végére ért a bűnlistá-

nak, hát nem ott termett megint az ördög! Most
nem látta, de biztosan tudta, hogy ott van, mert
csak az súgathott olyasmit a fülébe:

— Ne mondd meg, hogy szállót loptál, mit gondolna rólad a pap bácsi?! Tán a tanító úrnak is elmondja, hogy milyen engedetlen voltál!

No de nem azért volt Mukinak tiszta egyese, hogy ilyen ostoba beszédnek felüljön. Tudta, hogy a tisztelendő úr inkább meghal, de nem mondja el a bűnt senkinek. Ha meg összeszidna, megérdemlem, — gondolta — de az a gyónásban nem szokás.

Zsebébe tette a bűnlapot. Bocsánatot kért szüleitől, meg Rózsikától. Már éppen ki akart menni a kapun, mikor hirtelen a fejéhez kapott:

— Hohó! a kárt jóvá is kell tenni! De mit adjak Péter bácsinak a szálló helyett? Végigtapogatta zsebeit. Volt azokban mindenféle kincs: golyó, madzag, gomb és . . . és egy szép, új síp, amit a mult héten még oda nem adott volna egy fél világért sem. De most ökölbe szorította a kezét s keményen elhatározta, hogy ezzel pótolja az okozott kárt. — Királyfi vagyok, ha bajt csináltam, jóvá is teszem! S elindult olyan feszes léptekkel, mint egy huszár.

A templomban megegyyszer megkérte a jó Istent, nagy, erős ígéretet tett a javulásra s leterdelt a gyóntatószékbe. Utolsó pillanatban megint vállára ugrott az ördög. Muki tudta, hogy a pap bácsin kívül a jó Isten és őrangyala is ott van, őket pedig nem lehet becsapni. Nagyot nyelt azután csak azért is, először a legnagyobb bűnét mondta meg. Ezzel lefricskázta a gonoszt. Mikor pedig a jó tisztelendő úr felemelte a kezét, hogy a jó Isten helyett feloldozza, úgy érezte, mintha

ezzel elvágta volna a sátán kötelét. Mondta is a plébános bácsi:

— Látod, most az ördög visszabukfencezett a pokolba. Te szabad vagy, ragyogó a lelked, vigyázz rá! Még kis bünt se kövess el akarattal!

Muki olyan boldog volt, olyan könnyűnek érezte magát, repülni szeretett volna! Megköszönte a jó Istennek, hogy megbocsátott mindent, elvégezte az elégtételt, azután sietett haza.

Mondjam tovább? Persze, hogy az ördög azontúl is kísértette, próbálta megkaparintani. De Muki olyankor a felszegezett, szenvedő Jézus-kára gondolt s résen volt, hogy túl ne járjon a gonosz az eszén, kezébe ne kaparintson egyetlen cérnaszálat sem!

A legnagyobb Vendég

Nagy sürgés-forgás volt Mukiéknál. Nagyapáikat várták vendégségbe. Úgy kitakarították az egész lakást, hogy aranyért sem lehetett volna találni egyetlen porszemet. Ragyogó fehér terítő került minden asztalra, friss virág a tartókba. A finom kalács, csirkepaprikás illatára gyomorkorogást kapott az ember gyereke. Azt sem tudták, hogyan mutassák meg, mennyire örülnek a nagyszülők látogatásának.

Az apróságok szokatlanul jók voltak. De-hogy csaptak volna be egyetlen ajtót is! Muki mindig nagyapó, nagyanyó sarkában volt, még a gondolatukat is elleste. Mikor érkezett a búcsúzás ideje, alig tudott elválni, csak az az ígéret vigasztalta meg, hogy első szentáldozására ismét eljönnek. Nagyanyó még kiszólt a vonatablaktól:

— Az Úr Jézus eljövetelére szépen készülj, hogy Ő is szívesen jöjjön hozzád vendégségbe.

Muki elgondolkozott. Már régen örült első szentáldozásának. Jézuska jön, nagy ünnepség lesz a templomban, iskolában, szép fehér ruhát kap. De a vendégnek készíteni is kellene valamit! Tiszta lesz a lelke, hiszen a szentgyónás kitaka-

rit minden bűnt, mégis hideg a tiszta, de üres szoba. Fel kéne díszíteni, de mivel?

Nagyon törte a buksiját. Ha pajtása jönne, eléje szaladna, ajándékot adna neki, elbeszélget-

ne, eljátszana vele . . . Hopp, megvan! A Jézuskának is lehet ajándékot adni! Természetesen nem piros almát, sem karikás ostort, hanem ami ezeknél sokkal értékesebb, lelki kincseket. Majd

megpróbálja, hogy leszokják a kotnyelességről, lustaságról, ezentúl örömet akar szerezni mindenkinek. Muki meg is tartotta feltevését, szemlátómást javult. Ezentúl szó nélkül megtanulta leckéjét, az első intésre engedelmeskedett, nem nyafogott, hanem szépen megette a sárgarépat. Ha még tudnátok, hogy mennyi kis áldozatot hozott titokban! Hátratett kezekkel ült egy óráig, — pedig máskor olyan volt, mint egy sajtkukac — Sanyit, Jóskát nem ütötte vissza, cukrát megosztotta a szegény gyerekekkel. Tudta, hogy mindenegyes önmegtagadással szebbé, erősebbé teszi a lelkét, kedveskedik vele a Jézuskának. Muki ezt akarta: vigasztalni, engesztelni azok helyett, akik csak bántják. Egy nagy dolgot kért a jó Istentől, hogy édesatyja is eljöjjön majd vele áldozni. Tudta, hogy 10 éve nem gyónt, hallani sem akar róla. Ha nehezére esett az engedelmeség, csak arra gondolt, hátha éppen ezzel menti meg a papa lelkét, s máris megtette. A Jézuska örömkéje akart lenni egész életében, hogy majd sok-sok lelket vezethessen Hozzá.

Hittanleckéjét mindig édesapjának mondta fel. Gondolhatjátok, milyen határtalan volt az öröme, mikor utolsó napon nem hiába állt elő kérésével, együtt gyóntak.

A nagy nap reggelén szokatlanul korán ébredt. Vigyázva mosta a fogát, nehogy egy csepp víz is lecsússzék. Fehér ruhájánál sokkal fehérebb lélekkel indult a templomba. A szegény, foltos ruhájú Lázárral állt párba. Szentáldozás előtt forró szívvel kérte Szűz Máriát s őrangyalát, hogy

jöjjenek vele. Tudta, hogy most a menny angyalai körülrepdesik, hisz az ég Urát fogadja magához.

Mikor a tisztelendő bácsi nyelvére tette az Oltáriszentséget, Muki, az eleven szentségtartó, szépen, lassan helyére ment, nem törődött senkivel, csak vendégével foglalkozott. Bevezette lelkébe, elmondta Jézusának, hogy ami abban van, minden az Övé, annyira szereti, hogy a futball-labdáját, a bélyeggyűjteményét, de még az életét is odaadná Érte. Sajnálja eddigi haszontalanságait, kérte, segítse meg, hogy ezentúl csak örömet szerezzen és sokszor áldozhasson. Muki úgy érezte, hogy a Jézuska vállára hajtja a fejét s úgy köszön meg mindent: a megszentelő kegyelmet, papa megtérését. Megkérte, hogy legyen mindig a barátja, áldja meg a családját, hazáját, nevelőit. Tudta, hogy most mindent kérhet, mindent isteni Vendége fülébe súghat, ha válaszát nem hallhatja is.

Egyszerre megérintették, sorba kellett állnia, hogy az ünnepi reggelihez menjenek.

Jézuskás csókot kért tőle mindenki. Muki oly boldog volt, szerette volna magához ölelni az egész világot. Aznap nem volt kedve nagyokat ugrálni, mert elgondolta, hogy ő élő szentségtartó, és kissé félt is, hogy kiesik szívéből a Jézuska.

A nagy Úr lovagja

— Muki, merre vagy már megint? — hal-latszott egy nap ötször-hatszor is. A kis borzas ilyenkor hol a pajtából, hol meg a padlásról kászálódott elő, hóna alatt vékonyabb, vastagabb könyvvel. Azelőtt láncsal sem lehetett olvasás-hoz kötni, most pedig egész nap a betűket bújta, de csak a históriákat. Már ő is vitéznek, hősnek képzelte magát. Fényes ünnepségen a király kard-jával megüti vállát, most már lovag, ura mellett csatázik, inkább meghal, de nem engedi, hogy a felségnek akár egy hajaszála is meggörbüljön. Még álmában is jobbra-balra vagdalkozott. Néha arra ébredt, hogy a szomszéd ágyban fekvő Jóska visszaboxolta.

Egyik hittanórán úgy beszélt a tisztelendő úr, mintha Muki lelkében olvasott volna. Azt mondta, hogy a negyedik osztályosok már nem olyan kis gyerekek, akiket csak dajkálni kell. Azelőtt az ilyen korú fiúk már régen a fejedelem udvarában nevelődtek, készültek a lovaggá ütésre. A jó Isten országában sem lehetünk örökké csecsemők! Harcolnunk kell majd Istenért, az Ő országáért, az Egyházért, mert rettentő sok az

ellensége. Meg kell majd védenünk öntudatos katolikus élettel. Jól meg kell ismernünk a hitünket, hogy ha kell, meg is tudjuk védelmezni. Ne engedjük a vallásunkat, inkább haljunk meg érte!

Muki majd kiugrott a bőréből, ilyesmit akar ő is. De mikor lesz Krisztus király lovagja?

A pap bácsi tovább beszélt. Lovaggá, vitézzé csak a király vagy helyettese: a kormányzó ütheti az arra érdemeseket. Isten vitéze is csak az lehet, akit az apostolok utóda, a püspök, lovaggá üt. Gyönyörű ünnepség ez! A püspök teljes díszben, aranszüveggel, paláستtal, pásztorbottal oda-

megy mindenegybes bér málkozóhoz — mert a bér málás a katolikusok lovaggá avatása — és fölkeni Isten harcosává. Olajat és balzsamot vegyitnek, — ezt már nagycsütörtökön megszentelte a főpásztor — s most ezzel a krizmának nevezett illatos kenőccsel keresztet rajzol az ifjú vitézek homlokára. Mit gondoltok, mit jelent az olaj?

Muki felugrott:

— A bajvívók ezzel kenik be magukat, hogy erősek legyenek, meg, hogy az ellenfél keze lecsússzék róluk, ne tudja megmarkolászni.

— Hát nektek kivel kell harcolnotok?

— A gonosszal! — harsogta az egész osztály.

— De mire jó a balzsam?

Most meg Karcsi mutatott fel:

— A halottakat kenték be vele, hogy a testük meg ne romoljék!

— No, ha ilyen okosak vagytok, akkor azt is kitaláljátok, hogy ez a balzsam a lélek romlásától fog megoltalmazni. Ezután következik a lovaggáütés. Nem karddal, hanem két felszentelt ujjával megérinti arcodat a püspök úr. Azontúl nem szabad, hogy hitetted bántani engedd!

— Nem is! — csattant fel Muki. — Nem leszek olyan félénk, mint Szent Péter volt. Én nem tagadom meg az Úr Jézust!

— Ő is csak addig volt bátortalan, amíg nem bér málkozott — magyarázta a tisztelendő úr. Az első pünkösöd után, mikor már leszállt rá a Szentlélek, — úgy, mint majd rátok is — mindig megvédte. Pedig börtönbe csukták, meg is korbácsolták, keresztre feszítették, de még onnan is hirdette

Krisztus országát. Inkább kérd Szent Pétert védőszentedül. Bérmláskor új nevet választhatsz.

Nehéz volt a választás. Muki a vitéz Szent László, a hős Szent Imre nevét is szeretette volna. Végre is úgy gondolta, hogy édesanyjára bízza a döntést. Csak úgy röpült hazafelé.

— Anyukám, lovag leszek, a nagy Király lovagja — robbant be az ajtón. — Bérmlákozni fogok!

— Kis lovag mellé nagy vitéz is kell, aki tanítsa, segítse a nagy Király szolgálatában. Kit szeretnél bármaapának? — kérdezte anyuka.

— Laci bácsit! Én is olyan talpig bátor katolikus akarok lenni, mint ő.

Délután elment a család, hogy ünnepélyesen felkérjék Laci bá-t a bérmaapaságra.

— Nem vagyok én olyan gazdag, öcskös! — Miből vegyek neked aranyórát? — évődött Laci bácsi. Muki halálosan megsértődött:

— Csak nem tetszik gondolni, hogy én azért bérmlákozom! El sem fogadnám!

Közelgett a nagy nap. Muki pajtink életgyónást végzett, mert új életet akart kezdeni. Isten katonájának erős, harcos kemény életét. Mikor a püspök úr a fényes, díszes szertartás után megáldotta a gyermekeket, Muki lelke mélyéből fohászzkodott:

— Uram, fogadj el lovagodnak és engedd, hogy holtomig hűségesen szolgáljalak!

A nagy kapu előtt

Karácsony ünnepén gyönyörűen esett a hó. Muki és testvérei boldogan játszottak új játékaikkal, mikor hirtelen vészesen kongó harangszót, kiabálást hallottak. A szomszédos utca felől hatalmas vörös láng csapott az ég felé. Édesapa kabátot, kalapot kapott magára s elfutott, hogy segítsen. Muki utána iramodott.

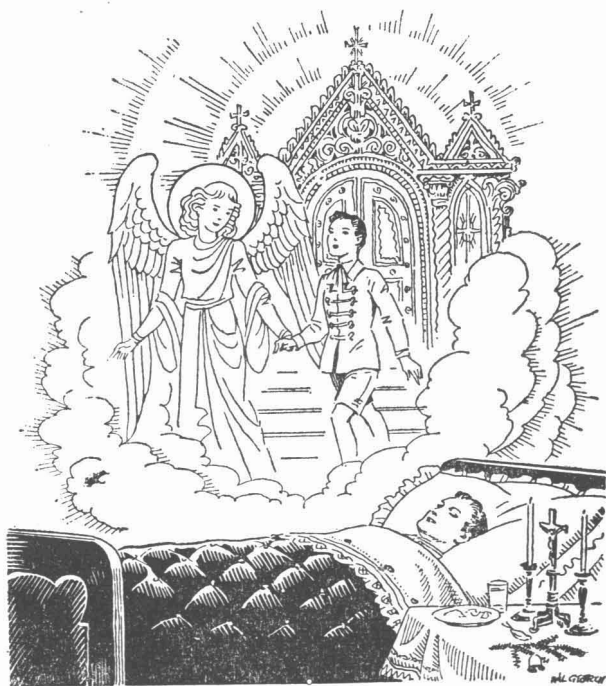
Szegény Kapásék szalmatetős háza égett. Az emberek vizet hordtak, havat, homokot dobáltak a szomszédos épületekre is. Egyszer csak kétségbeesett sikoltást hallottak:

— Juliska bent maradt!

Muki rögtön ledobta kabátját, nedves pokrócot csavart magára s berohant a házba. Felkapta a kemence mellől az ájult kisleányt s szaladt kifelé. Alig ért a küszöbig, szörnyű robajjal beszakadt a tető. Mukinak szemét, torkát marta a füst, lábát megsebesítette egy üszkös gerenda, de nem bánta, csakhogy a kétéves Juliskát megmenthette.

A tüzet hamarosan eloltották. Mindenki ölelte, csókolta a kis életmentőt. Édesapja ölben vitte haza egész testében reszkető fiacskáját. A vizes pokróc, a sűrűn hulló hó teljesen átnedvesítette.

Másnap Muki mozdítani sem bírta tüzes,
forró tagjait. A doktor bácsi aggodalmasan csó-
válta fejét. A lázmérő 40 fokra szökött. Juliska

életben marad, de megmentője aligha! Jóska bá-
tya a plébános úrért szaladt, az ötéves Sanyi
pedig Mamuka körül lábatlankodott. Csipkés, fehér

terítőcskét tettek a betegágy melletti asztalkára. Középre feszületet, melléje gyertyát helyeztek s a karácsonyfa két kis ágát is odatették, a csengetyűset és a madárkását, aminek két nappal előbb még úgy örült az eszméletlenül pihető kisfiú. Pohár vizet, egy tányérkán sót, vattát, kenyérbélet készítettek az asztalra.

— Édesanyám, miért kell ez? — súgta Sanyi.

— Mert mindjárt itt lesz a tisztelendő bácsi, elhozza a Jézuskát s testvérkédek feladja a betegek kenetét. A sóval, kenyérrel majd a szentelt olajat törli le ujjairól. Azt azután elégetjük.

— Utána Muki is meggyógyul, mint tavaly nagyapó, vagy elmegy az anyákák közé? — kíváncsiskodott Ócsi tovább.

Anyuka megsímogatta Sanyi buksiját:

— Imádkozz, kicsikém, hogy köztünk maradjon! — mondta zokogástól elcsukló hangon.

A kis beteg felnyitotta szemét:

— Édesanyám, a Jézuskát szeretném! — De már jött is a pap bácsi. Nyakán csüngő, fehér selyem táskából kivett egy aranydobozt, abban volt az Oltáriszentség. Valamennyien kimentek a szobából, míg Muki elvégezte szentgyónását. Azután mindnyájan az ágy köré térdeltek. A plébános úr a kisfiú láztól cserepes ajkára tette az Oltáriszentséget. Hallani lehetett a beteg imáját:

— Jézuskám szeretlek, élve, halva a Tiéd vagyok, tégy velem, amit akarsz!

A tisztelendő úr a pohár vízben lemosta ujjait, amikkel a Szentostyát érintette, azután felnyitott egy szelencét, jobbkezének hüvelykujját

bemártotta a szelencében lévő szentelt olajba s keresztalakban megkenste Muki szemét, fülét, orrát, ajkát, kezét, lábát, közben azt mondta:

— Ezen szent kenet és az Ő legkegyesebb irgalmassága által bocsássa meg neked az Úr, amit látás, hallás, szaglás, stb. által vétkeztél. Amen. — Azután ledörzsölte ujjait a sóval, kenyérrel. Muki lehúnyta szemét, aztán elaludt. A többiek átmentek a másik szobába, csak Mamuka maradt a beteg mellett. Sanyi Jóskához sompolygott.

— Azt tudom, hogy kézzel verekedni, lábbal meg rúgni lehet, de mi rosszat csinálhat az ember az orrával?

— Hát addig szagolja pénteken a kolbászt, amíg meg is eszi! — válaszolt Jóska.

Mikor a doktor bácsi újra jött, Muki nyugtalanul hánykolódott ágyában, majd mély álomba merült. Egy idő múlva mosolyogva felnyitotta szép, sötétkék szemét:

— Édesanyám, azt álmodtam, hogy egy nagy aranykapu előtt állok, sokáig hiába döngettem. Egyszer csak valaki elém állt gyönyörű fehér ruhában, azt hiszem az őrangyalom volt. Megfogta a kezemet és visszavezetett hozzátok. Azt mondta, még előbb sok örömet kell szereznem nektek és a jó Istennek, csak azután nyílik ki az én számomra is az aranykapu.

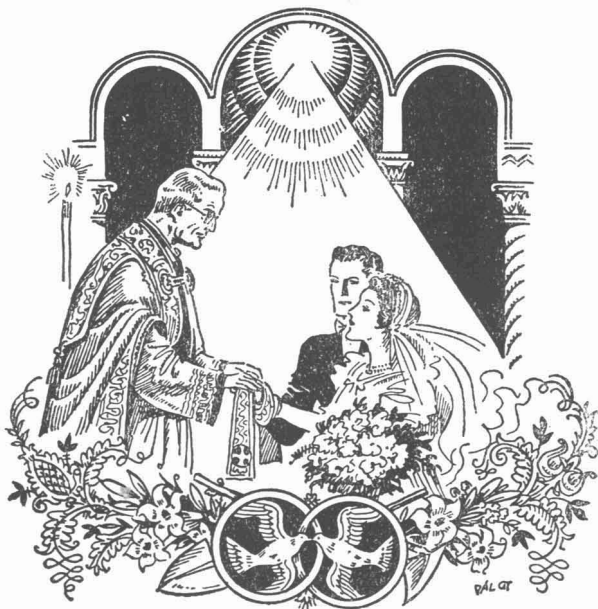
A Teremtő Úristen segítőtársai

Utóbbi időben különösen megváltozott Ilka. Az még semmi, hogy eddig örökké kócos haját rendben tartja, de a vén diófára sem mászik fel, a kert padjait, bokrait sem ugrálja keresztül Mukival versenyezve. Még a rigók is csodálkozva tátogatják csőreiket, hogy mi történt szoknyás vetélytársukkal. Ügylátszik, nagylány lett! A szemfüles öcskös észrevette, hogy Péter bá' mind sürűbb látogatásának valami köze van a dologhoz.

Egy szép napfényes délután Péter bá' fekete ruhában s nagyon komoly arccal érkezett meg új homokfutóján a veranda elé. Édesapáékkal akart beszélni. Muki elkapta a gyeplőt s biztos, erős kézzel röpítette a két szürkét. Az erdő szélénél hirtelen lassított. Rózsaszínruhás lány térdelt a Szent Szűz képe előtt mély imába merülten. Ilka volt. Muki szeretett volna észrevétlenül visszafordulni. Úgy érezte, hogy nővére lelkében valami szent, csodálatos dolog történik, amit a legpompásabb paripák dobogásával sem illik megzavarni. De már késő volt. Ilka észrevette a kocsit, sőt fel is ült rá, Muki mellé. Máskor majd leboxolták egymást az ülésről, hogy melyikük hajtson. Most azonban Muki hiába nyújtotta át a

gyeplőt, Ili nem fogadta el, csak megsimogatta
öccse barna haját. Olyan különös fényben ragyo-
gott a szeme, arca.

Hazamenet aztán megtudta Muki, hogy Pé-

ter bá' Ilit megkérte feleségül és holnapután lesz
az eljegyzésük.

A gyűrűváltás és az esküvő közötti néhány
hónap gyorsan elrepült. A menyegző előtti héten

pedig Ilka és Péter bá' lelkigyakorlatot tartottak. Az okos, gimnazista Mukinak nem kellett magyarázni, hogy új életet újult lélekkel kell kezdeni. A gyerekkori haszontalanságokat, bűnöket eldobják az életgyónásban, mint egy rossz batyut s ragyogó, tiszta szívvel indulnak új lakás és új cél felé.

A gyönyörű, uszályos menyasszonyi ruhával együtt megérkezett Muki első hosszú nadrágja is. Menetnyitó, botos vőfélynak az illik! Mukinak alig volt annyi ideje, hogy az öreg Juli dadussal és a hű Pulival megcsodáltassa magát, máris indulni kellett a templomba. Ünnepestyűs, lassú lépésekkel — ez bizony nehezebbre esett — vezette a nászmenetet a ragyogóan kivilágított, fehérvirágos oltár elé.

Nászmisés, fényes esküvő volt. A plébános úr fehér miseruhában a fiatal párért mutatta be a szentáldozatot. Valamennyien áldoztak. Szentmise végén a vőlegény az oltár lépcsőjéhez vezette menyasszonyát. Vigyázva fogta a kezét, mintha egy drága virágszirmot tartana. Mögéjük állt a két tanu. A főtisztelendő úr megkérdezte, akarnak-e egymással házasságot kötni? Az „igen” felelettel a jegyesek kiszolgáltatták egymásnak a házasság szentségét. Ez az egyetlen szentség, amit nem a pap keze által ad az Úristen, csak felszentelt szolgájának jelenléte szükséges hozzá. Utána a plébános úr megáldotta a jeggyűrűket s a házastársak ujjára húzta. Muki elgondolkozva nézte:

— A karikagyűrűnek nincs vége. A testvérem

és sógorom egymás iránti szeretetének, hűségének sem szabad, hogy vége szakadjon. Nehéz dolog! Ha Péter nem marad mindig ilyen kedves, figyelmes, ha talán elkártyázza vagyonát vagy iszákos lesz, akkor sem szaladhat haza a mamához. De sok kegyelem is kell ehhez! Milyen jó, hogy szentség a házasság! Az Úr Isten adja hozzá a kegyelmet!

Most a pap megáldotta a házastársakat és stólájával átkötötte a kezüket.

— No, most a jó Isten is összekötötte őket. Péter bá' sem hagyhatná ott az én szép nővéremet, ha valami betegségben megcsunynulna — gondolta Muki.

Azután a férj, majd a feleség térdenállva a feszületre tett kézzel megesküdtek, hogy mindhalálíg hűségesek lesznek egymáshoz. Muki most döbbsent rá, hogy Ilka és Péter édesanya és édesapa lesz. A jó Isten apró emberkéket fog rájuk bízni, hogy felneveljék őket a mennyország számára. Hiszen akkor az Úristen részt enged nekik a teremtés munkájában!

Erre Muki mélységes tiszteletet érzett irántuk. Mikor a szertartás végén Péter bá' az oltár előtt megcsókolta Ilka kezét, Muki úgy gondolta, hogy most a Teremtő Úristen tartja őket áldó tenyerén.

Mi lesz belőled?

De sokat kínozták Mukit ezzel a kérdéssel, különösen VI., VII. gimnazista korában. A család azt akarta, hogy édesapja sokezer holdján segítsen a gazdálkodásban. De a fiúnak semmi kedve sem volt, hogy még néhány kastélyt és házat szerezzen a meglévők mellé. Keresztapja, aki éppen miniszterelnök volt abban az időben, fényes pályát szánt a kivételesen okos, sok nyelvet beszélő gyereknek. Miniszter, nagykövet lehetne! Muki azonban ennél is többre vágyott, csak nem tudta, hogy mire.

A szünidő utolsó vasárnapja volt. Szokása szerint ministrált. Szentáldozás után elmondta gondját az Úr Jézusnak:

— Mondd, Uram, mi legyek? Palota, kincs nem elég nekem! Egy eldobott gyufaszál hamuvá porlaszthatja. Hát ezért élek? Cím, rang, ragyogó érdemrendek sem vonzanak. Emberek kedvéért hajlongjak? Pedig valami nagyot szeretnék! Mit tegyek?

— Légy az én szolgám! — érezte lelkében az Úr hangját.

Elmondhatatlan boldogság töltötte el lelkét.

Pap lesz, a jó Isten hívja. Még a királlyal sem cserélne!

Délután szüleinek is bejelentette szándékát. Ők szívesen adták a jó Istennek legkedvesebb, örökvidám fiukat, de a keresztapa minden erejével le akarta beszélni. Kitüntetést, rangot, mindent ígért, tán még a göncölszekér csillagait is. De Muki kemény legény volt, nem engedett.

Az utolsó gimnáziumi évben igen sokat imádkozott, hogy méltó legyen hivatására. A fiúk nem is sejtették, hogy a nagy kópé, folyton újabb huncutságokat agyaló vezérük titokban mennyi önmehtagadást gyakorol. Csak tanárai gondolták, hogy ez az angyali tisztaságú ifjú az Úr nagy hivatásra választott gyermeke.

Érettségi után szemináriumba — papnevelő

intézetbe került. Nemcsak azzal tűnt ki a kispapok közül, hogy valamennyinél magasabb volt egy fejjel, hanem nagy szívjóságával is. Mindíg szívesen segített a sok hittan, történelem, latin, görög, sőt héber tanulásában a többieknek. És csak úgy áradt belőle a jókedv! Vidámabb, okosabb és szentebb lett a közelében mindenki. Ilyen emberből főpap lesz rövidesen — mondták egymás között a kispapok. Elnevezték püspök-bacillusnak.

Már egy évet töltött a szemináriumban, amikor nagy ünnepélyvel, hivatalosan is felvették az egyházi férfiak közé. A kispapok balkarjukon karinget (térdigérő fehér, csipkés ruha, amit a szentmisén kívüli szertartásokon visel a pap), jobbkezükből gyertyát tartva mentek a püspök úr elé, úgy kísérték az oltárhoz. A püspök elkezdte a szentmisét, de mindjárt az elején teljes díszben, fején püspöksüveggel, a mitrával leült az oltár elé s felszólította a szentelendőket, lépjenek elő, aki tudja magáról, hogy nem felelhet meg papi hivatásának, az maradjon távol. Névszerint szólították Mukit is. Előlépett s letérdelt a püspök előtt.

A főpásztor felszólította a híveket, imádkozzanak, hogy e fiatal lelkekben őrizze meg a Szentlélek az ájtatosságot. Mialatt a szépséges 15. zsoltárt énekelték: „Óvj meg engem, Úram, nálad nagyobb javam nincsen”, — a püspök minden kispap hajából levágott egy keveset, azaz, mint latinul mondják, feladta a *tonsurát*. Ez azt jelentette, hogy lemondanak minden világi hiúság-

ról, egyedül a jó Istennek élnek. Ezért könyörgött értük a püspök úr is, mitráját levéve. Az Úristen előtt mindig leteszi hatalmi jelvényeit, csak akkor használja azokat, ha híveihez beszél.

Amikor a kar ujjongva elkezdte az éneket: „Táruľjanak fel a kapuk, vonuljon be a dicsőség Királya“, Muki teljesen kitárta szívét, hogy az ezentűľ egyedűľ a jó Isten lakóhelye legyen. Azután a pűspűk ráadta a karinget, ezentűľ az Egyház ruhájában járhat. Közben intette: „Vigýázz, hogy el ne veszítsed és Istennek tessél!“

Muki most visszament a helyére és lehajtotta fejét. Tudjátok hová? A jó Isten vállára. Megköszűnte, hogy szolgálátára hívta, s kérte, vigýázzon rá, hogy az Ővé maradhasson. Őrizte is az Úr Mukit, mint az anyamadár szárnya alá bújt kis fiókáját.

Ajtónálló, felolvasó, ördögűző, gyertyavivő

Egy év múlva nagy örömmre virradt a szeminárium. Hosszú várakozás után megérkezett a püspök atya, hogy a kispapoknak feladja a kisebb rendeket.

Ragyogó fehér karingben, kezükben gyertyával letérdeltek, a főpásztor kioktatta őket, hogy mi lesz a kötelességük. *A ajtónállókra*, latinul *ostiariusokra* bízta a templom gondozását. Csenghetnek, harangozhatnak, ők nyithatják ki a templomot. „Ez a sok tisztség mind azt jelenti, hogy példátokkal a hívek szívét nyissátok fel a jó Isten előtt”. Ki is vezették a szentelendőket a templom kapujába, bezárták, majd kinyitották a kaput, kezükbe kapták a csengőt és a harangkötelet. Az oltárhoz visszatérve a püspök azért könyörgött a jó Istenhez, hogy ezek a fiatal lelkek készségesek legyenek az Ő szolgálatában. Harangozást, templomnyitást ma már mindenütt a sekrestyések végzik. De a *felolvasó*, *lectori* tennivalókat csak kispapok végezhetik. Ők éneklik olyan szépen nagymisén a szentleckét. Már bizonynal ti is hallottátok! Lelkükre kötötte a főpap, hogy

ferdítés nélkül olvassák a Szentírást s ami tanítást olvasnak, azt kövessék is. Megérintették a misekönyvet. A püspök úr pedig a hívekkel együtt térdenállva kérte a jó Istent, segítse őket, hogy szent példájukkal vezessék a híveket.

Hatalmat kaptak a gonoszlélek kiűzésére is. *Exorcisták* lettek. Komoly intelem járult ehhez. „Uralkodjatok hibáitokon, csak úgy tudtok parancsolni a gonosznak, ha magatokban legyőztétek”. A főpásztor átnyújtotta nekik az ördögűzők könyvét s leborulva könyörgött, hogy az Egyház áldott orvosai legyenek.

Ugyanazon szertartás keretében megkapták az akolythus, azaz gyertyavivő rendet is. Meggyujthatják a templom lámpáit. „Mint a világosság fiai járjatok a romlott nemzedék között. A világosság gyümölcse jószág és igazság. Tiszta élet által önmagatokat hozzátok áldozatul”. Megérintették a gyertyatartót. Most tudományt, ájtatosságot, erőt kért számukra a püspök.

Felajánláskor égő gyertyáikat ajánlották fel főpapjuknak. Muki izzó, lángoló szívét adta az Úrnak. Kérte, hogy fogadja el tiszta lelkét, minden tehetségét.

Néhány hónap múlva ismét nagy ünnepség volt a kispapoknál. Alszerpapokká, szubdiákonussokká szentelték az arra érdemeseket. Az ő tisztjük az oltárruhák mosása, az oltár szolgálata. A kelyhet is megérinthetik.

A püspök úr mindegyikük fejére tette a vállkendőt, a beszéd fegyelmezésének jelét. Balkarjukra húzta a manipulust, azt a különös szé-

les selyemkarkötőt, amit szentmisénél is visel a pap. Ez azt jelenti, hogy mindig készen kell lenniök minden jócselekedetre. Azután szép, díszes selyemköntöst kaptak, a tunikát, annak jeléül, hogy mindég vidáman szolgálják az Urat.

Később szerepek lettek. Balvállukra tette a püspök a stólát, a papi hatalom jelképét. Keresztelhet, sőt prédikálhat, áldoztathat is az, aki ezt a méltóságot megkapta.

Jöjj, hűséges szolgám!

Muki tolni szeretne volna a napokat, hogy mihamarabb elérkezzék pappászentelésének ideje. Végre ott állhatott püspöke előtt, de a jóságos főpap mintha le akarta volna beszélni szándékáról. Azt mondta a szentelendő kispapoknak, fontolják meg, hogy milyen nagy teher, amit vállalnak. A helyett, hogy mint családtyák parancsolnának, mindvégig engedelmeskedniök, szolgálniok kell. Sőt a jelenlévő papokat és híveket is felszólította, mondják meg, ha valami rosszat tudnának róluk. De, hála Istennek, senkinek sem volt kifogása ellenük.

Erre a kispapok arcraborultak az oltár előtt s elimádkozták a mindenszentek litániáját.

Különös volt az öltözetük. Alszerpapi és szerpapi szentelésükkor jogot kaptak a legtöbb papi ruha viselésére, de a stóla, a teljes hatalom jelvénye még csak balvállukon volt átvetve.

Litánia után a főpásztor és a segédkező sok pap fejükre tették mindkét kezüket, hogy átadják nekik papi hatalmukat, melyet Krisztustól nyertek. 1900 évvel ezelőtt az apostolok is így tették kezüket az első diakonusok fejére. Azután feléjük terjesztették karjukat s könyörögtek, hogy az Úr-

isten árássza rájuk a papság erejét, tündököljék
bennük az igaz élet szépsége.

Nagyon szép volt mindez. Nézzétek meg ti
is egyszer a papszentelést!

Most már nyakuk köré illesztették a stólat,

az Úr édes igájának jelvényét, s felvehették a miseruhát, de hátul felgöngyölítve.

A püspök felszentelte kezüket, hogy amit azzal megáldanak, áldott, amit megszentelnek, szentelt legyen. Megkente tenyerüket, hüvelyk- és mutatóujjukat szentelt olajjal. Azután stólával átkötött kezükbe helyezte a borral telt kelyhet és a kis aranytányérkát egy ostyával. Ekkor hatalmat kaptak az áldozat bemutatására.

Hiszkegy után ismét a főpap elé térdeltek, hogy átadja nekik a papi méltóság nagy kincsét, a bűnbocsátás erejét. A püspök egyenként fejükre tette kezét s az Úr Jézus szavait mondta: „Vegyétek a Szentlelket. Akinek megbocsátjátok bűneiket, meg lesznek bocsátva, akinek megtartjátok, meg lesznek tartva.” Most már a teljes papi hatalom birtokosai voltak. Legöngyölítették hátukon a felgöngyölt miseruhát.

A püspök kezeibe zárta Muki és a többiek összekulcsolt kezét, s ők megígérték, hogy mindig engedelmesek lesznek neki és utódainak. Most már valamennyien hangosan együttmondták a szentmisét.

Egy hét múlva, szent Péter és Pál napján mutatta be Muki első szentmiséjét. Nászbotos fiúk között vezette egyik paptanára a gyönyörűen feldíszített oltár elé. És Muki az áldozati kenyérrel és borral együtt felajánlotta saját erős, fiatal életét is. Kérte a jó Istent, hogy adja, meg neki az apostolok tüzes szeretetét, tettvágyát.

Mi lett Mukiból?

Újmiséje napjától kezdve Muki nem ismert fáradtságot. Még a koránkelő kis lurkók is a másik oldalukra fordultak, mikor ő már a gyóntatószékben ült. A szószékről meg olyan szépen prédikált, hogy az utcán is szorongtak az emberek, hogy hallhassák. De akkor is megtartotta szentbeszédét, ha csak 3 ember volt együtt, mint egyszer a harctéren. Két tót atyafi egy kukkot sem értett szavaiból, de a harmadik, egy Istentől elrugaszkodott magyar, megtért.

Ez a harmadik baka egy istentelen vadember volt, aki a háború után bankszolga lett. Hívhattuk szentmisére, oda sem hederített. Míg egyszer Muki bácsi véletlenül be nem jött a bankba. A mi emberünk hirtelen, akár a kámfor, eltűnt. Kerestük, de mintha a föld nyelte volna el, nem volt sehol. Csak egy jó óra múlva került elő, mikor már Muki bácsi elment. Érezte, hogy mily csúnya, mocskos a lelke s nem mert ilyen lélekkel jóságos tábori lelkésze előtt megjelenni. Rájött, hogy milyen teher ez a csúnya lélek neki, s hogy szégyelli azt a jó emberek előtt. És ilyen lélekkel éljen? S az Úr Isten mindig látja!

Másnap meggyónt és megáldozott. S a legközelebbi körmeneten már ő vitte a Credo-egyesület zászlaját.

Ilyen ember volt Muki bácsi! Előtte nem mertek az emberek bűnt elkövetni, szégyelték magukat előtte, mert érezték az ő lelkének nagy jóságát. Mintha másokból is kiszaladt volna az ördög, ha a fehérlelkű, jóságos Muki bá', megjelent valahol.

A háborúban szinte babonás csodálattal néztek rá. Az ellenséges lövészárkok között gyónatta, áldoztatta a haldoklókat, mitsem törődve a mellette fütyülő golyókkal. Karjaiban vitte biztos helyre a sebesülteket, hogy bekötözzék. — A kommün alatt egy elvtárs leköpte a Kálvin-téren. És mit gondoltok mit tett ő erre? Karonfogta a kommunistát és kísétált vele a Dunapartra. Vagy egy óráig sétált furcsán szerzett új barátjával, szépen, szeretettel beszélt neki, végül egyik közeli templomban meggyóntatta és így orvosolta ennek a messze tévedt báránynak a fekélyes sebeit.

Ha lélekmentésről volt szó, semmivel sem törődött. Kommün alatt tilos volt minden gyülekezés, négy ember sem beszélgethetett együtt az utcán. Muki bá' a szegény cselédleányok részére mégis minden vasárnap megtartotta gyűlésüket. Valóságos apostoliskola volt ez az első cseléd-kongregáció. A leányok még akkor is összejöttek, amikor Muki bácsit börtönbe hurcolták az istentelen vörösök.

Ő nem ijedt meg, hanem a börtönben térített. Örökös jókedvével magához édesgette a fog-

lyokat, azután a jó Isten felé irányította őket bölcs beszédével.

Volt öröm, amikor kiszabadult! Az egyetemista fiúk vállukon vitték be titkos gyülekezőhelyükre, ahol a vörös uralom alatt is összejöttek.

Szolnok apostolának is mondják, pedig csak két évet töltött ott, de az a két év felejthetetlen maradt. Sok kisleányban indította fel a hivatást a papi pályára, akik most folytatják az ő művét. Az utcát, amelyben lakott, róla nevezték el: Dr. Liebner János utcának.

Tartalom

Királyfia — királylánya	3
Csak egy cérnaszálat	10
A legnagyobb vendég	16
A nagy Úr lovagja	20
A nagy kapu előtt	24
A Teremtő Úristen segítőtársai	28
Mi lesz belőled?	32
Ajtónálló, felolvasó, ördögűző, gyertyavivő .	36
Jöjj, hűséges szolgám!	39
Mi lett Mukiból?	42

